Здоров був з празником, мій любий Олексію! [7]
Сказав би вірш тобі, та, далебі, не вмію.
Нехай святиться твій, Олексо, сей деньок;
Пий за здоров'ячко горілку та медок.
Що вип'єш, то твоє. Пий поти, поки п'ється!
Ось бач,— мені і ллють, та ба! уже не ллється!
Уже од знахорів я випив не одну...
Допивсь — що пес, коли й ногою вже дриґну!
Я хочу в шинк — вони ж до якійсь шлють аптеки.
Уже із ліжка я не раз чухрав навтеки;
Так що ж! Піймають, бра! простягнуть і припруть,
Рознімуть зуби ще — і ліки в горло ллють.
Бодай не брататься, Олексо, з знахорами!
Пий лучче замість лік — горілку з парубками,
Щоб ти не знав, що то на світі є гостець,
Щоб був здоровий ти, як київський чернець,
Щоб до тебе ніщо лихеє не пристало,
Щоб нудненько тобі з похмілля не бувало,
Щоб не торкнулися до тебе чиряки,
Ні волос, ні лишай, ні струп, ні болячки,
Щоб ти ні соняшниць, ні кашлю не боявся,
І щоб ти з трясцею ніколи не стрічався.
Щоб ворог не ступив у тебе на поріг
І не судив тебе, із'ївши твій пиріг;
Щоб ти парубковав і добре налазився,
Та ще й щоб не старим з ким добрим оженився.
Тим часом пий, поки горілки в пляшці є.
Бо ж в світі, куди глянь, то все що-небудь п'є:
Земля п'є з неба дощ, а землю небо смокче;
Пшениця й блекота,— все пить на світі хоче;
Травиця і квітки холодну росу п'ють,
А бджоли із квіток медок солодкий ссуть;
Мужик горілку п'є,— та й пан же не гуляє,
Бо кров мужицьку він лежить да попиває.
17 марта 1819 г., Харьков

[7] — Йдеться про день "преподобного Олексія", 17 березня за православним календарем.